

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

zo 14. júna 2016*

„Odvolanie — Poslanec Európskeho parlamentu — Príspevok na asistenta — Vrátenie neoprávnených platieb — Vymáhanie — Vykonávacie pravidlá k štatútu poslancov Parlamentu — Rešpektovanie práva na obranu — Zásada nestrannosti — Premlčanie — Nariadenie (EÚ, Euratom) č. 966/2012 — Články 78 až 81 — Delegované nariadenie (EÚ) č. 1268/2012 — Články 81, 82 a 93 — Zásada ochrany legitímnej dôvery — Primeraná lehota“

Vo veci C-566/14 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 6. decembra 2014,

Jean-Charles Marchiani, bydliskom v Toulone (Francúzsko), v zastúpení: C.-S. Marchiani, avocat,

odvolateľ,

ďalší účastník konania:

Európsky parlament, v zastúpení: G. Corstens a S. Seyr, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovaný v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, podpredseda A. Tizzano, predsedovia komôr R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič (spravodajca), J. L. da Cruz Vilaça, A. Arabadžiev, C. Toader, D. Šváby a F. Biltgen, sudcovia J.-C. Bonichot, M. Safjan, E. Jarašiūnas, C. G. Fernlund, C. Vajda a S. Rodin,

generálny advokát: M. Wathelet,

tajomník: V. Giacobbo-Peyronnel, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 8. decembra 2015,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 19. januára 2016,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: francúzština.

Rozsudok

- 1 Jean-Charles Marchiani sa svojím odvolaním domáha zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 10. októbra 2014, Marchiani/Parlament (T-479/13, neuverejnený, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2014:866), ktorým Všeobecný súd zamietol jeho žalobu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia generálneho tajomníka Európskeho parlamentu zo 4. júla 2013 o vymáhaní sumy 107 694,72 eura od žalobcu (ďalej len „sporné rozhodnutie“) a príslušného oznámenia o dlhu č. 2013-807 z 5. júla 2013 (ďalej len „sporné oznámenie o dlhu“).

Právny rámec

Právo Únie

Nariadenie (EÚ, Euratom) č. 966/2012

- 2 Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ, Euratom) č. 966/2012 z 25. októbra 2012 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Únie, a zrušení nariadenia Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 (Ú. v. ES L 298, 2012, s. 1) vo svojom článku 78 nazvanom „Stanovenie pohľadávok“ uvádza:

„1. Stanovenie pohľadávky je úkon, ktorým povoľujúci úradník:

- a) overí, či dlh existuje;
- b) zistí alebo overí skutočný stav a výšku dlhu;
- c) overí podmienky splatnosti dlhu.

2. Vlastné zdroje sprístupnené Komisii a každá pohľadávka, o ktorej sa zistí, že je oprávnená, má stanovenú výšku a je splatná, sa riešia povolením na vymáhanie pohľadávok predloženým účtovníkovi, po ktorom nasleduje odoslanie oznámenia o dlhu dlžníkovi. Obidva dokumenty vypracuje zodpovedný povoľujúci úradník.

3. Nesprávne vyplatené sumy sa vymáhajú.

4. Komisia je splnomocnená v súlade s článkom 210 prijať delegované akty týkajúce sa podrobných pravidiel stanovovania pohľadávok vrátane postupov a účtovných dokladov a úrokov z omeškania.“

- 3 Článok 79 tohto nariadenia, nazvaný „Povolenie vymáhania pohľadávok“, vo svojom odseku 1 stanovuje:

„Povolenie vymáhania pohľadávok je úkon, ktorým zodpovedný povoľujúci úradník dá vydaním príkazu na vymáhanie pohľadávok pokyn účtovníkovi, aby vymáhal pohľadávku stanovenú uvedeným povoľujúcim úradníkom.“

- 4 Článok 80 tohto nariadenia s názvom „Pravidlá vymáhania pohľadávok“ v odseku 1 uvádza:

„Účtovník koná na základe príkazov na vymáhanie pohľadávok riadne stanovených zodpovedným povoľujúcim úradníkom. Účtovník uplatňuje náležitú starostlivosť s cieľom zabezpečiť, aby Únia získala svoje príjmy, a aby boli chránené jej práva.

Účtovník vymáha sumy vzájomným započítaním rovnocenných pohľadávok voči každému dlžníkovi Únie, ktorý má sám voči Únii pohľadávku. Takéto pohľadávky musia byť isté, mať pevne stanovenú výšku a musia byť splatné.“

- 5 Podľa článku 81 nariadenia č. 966/2012 s názvom „Premlčacia lehota“:

„1. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia osobitných právnych predpisov a uplatňovanie [rozhodnutia Rady 2007/436/ES, Euratom zo 7. júna 2007 o systéme vlastných zdrojov Európskych spoločenstiev (Ú. v. EÚ L 163, 2007, s. 17)], sa na pohľadávky Únie voči tretím stranám a na pohľadávky tretích strán voči Únii uplatňuje premlčacia lehota v dĺžke piatich rokov.

2. Komisia je splnomocnená v súlade s článkom 210 prijať delegované akty týkajúce sa podrobných pravidiel vzťahujúcich sa na premlčaciu lehotu.“

- 6 Článok 81 ods. 1 nariadenia č. 966/2012 má analogické znenie ako článok 73a nariadenia Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 z 25. júna 2002 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Európskych spoločenstiev (Ú. v. ES L 248, 2002, s. 1; Mim. vyd. 01/004, s. 74), zmeneného a doplneného nariadením Rady (ES, Euratom) č. 1995/2006 z 13. decembra 2006 (Ú. v. EÚ L 390, 2006, s. 1).

Delegované nariadenie (EÚ) č. 1268/2012

- 7 Článok 81 delegovaného nariadenia Komisie (EÚ) č. 1268/2012 z 29. októbra 2012 o pravidlách uplatňovania nariadenia č. 966/2012 (Ú. v. EÚ L 362, 2012, s. 1) stanovuje:

„Pred stanovením pohľadávky sa zodpovedný povolujujúci úradník uistí, že:

- a) pohľadávka je istá, t. j. nie je ničím podmienená;
- b) pohľadávka má pevne stanovenú výšku v peňažnom vyjadrení;
- c) pohľadávka je splatná a nepodlieha žiadnej lehote splatnosti;
- d) údaje o dlžníkovi sú správne;
- e) vymáhateľná suma je zahrnutá do správnej rozpočtovej položky;
- f) účtovné doklady sú v poriadku a
- g) je dodržaná zásada riadneho finančného hospodárenia, najmä pokiaľ ide o kritériá uvedené v článku 91 ods. 1 písm. a).“

- 8 Podľa článku 82 ods. 1 a 2 tohto delegovaného nariadenia:

„1. Stanovenie pohľadávky sa opiera o účtovné doklady, ktoré osvedčujú nárok Únie.

2. Pred stanovením pohľadávky vykoná zodpovedný povolujujúci úradník osobne kontrolu účtovných dokladov alebo sa v rámci svojej zodpovednosti uistí, že táto kontrola bola vykonaná.“

- 9 Článok 93 tohto delegovaného nariadenia nazvaný „Pravidlá vzťahujúce sa na premlčacie lehoty“ stanovuje:

„1. Premlčacia lehota na uplatnenie nárokov Únie voči tretím stranám začína plynúť po uplynutí lehoty oznámenej dlžníkovi v oznámení o dlhu podľa článku 80 ods. 3 písm. b).

Premlčacia lehota na uplatnenie nárokov tretích strán voči Únii začína plynúť dňom, keď sa nárok tretej strany stáva splatným podľa príslušného právneho záväzku.

...

6. Po uplynutí premlčacej lehoty uvedenej v odsekoch 1 až 5 sa nároky nevymáhajú.“

- 10 Znenie článku 93 ods. 1 delegovaného nariadenia č. 1268/2012 zodpovedá zneniu článku 85b ods. 1 nariadenia Komisie (ES, Euratom) č. 2342/2002 z 23. decembra 2002, ktorým sa ustanovujú podrobné pravidlá na vykonávanie nariadenia č. 1605/2002 (Ú. v. EÚ L 357, 2002, s. 1; Mim. vyd. 01/004, s. 145), zmeneného a doplneného nariadením Komisie (ES, Euratom) č. 478/2007 z 23. apríla 2007, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie (ES, Euratom) č. 2342/2002, ktorým sa ustanovujú podrobné pravidlá na vykonávanie nariadenia č. 1605/2002 (Ú. v. EÚ, L 111, 2007, s. 13).

Pravidlá o výplate príspevkov a úhrade nákladov pre poslancov Európskeho parlamentu

- 11 Článok 27 ods. 3 Pravidiel o výplate príspevkov a úhrade nákladov pre poslancov Európskeho parlamentu (ďalej len „pravidlá VPÚN“) vo svojom znení platnom a účinnom do 14. júla 2009 stanovoval:

„Ak sa generálny tajomník po porade s kvestormi presvedčí, že sumy, vo forme príspevkov podľa týchto pravidiel, boli vyplatené v prospech poslancov Európskeho parlamentu neoprávnene, dá pokyny na získanie týchto súm späť od príslušného poslanca.“

- 12 Rozhodnutie predsedníctva Európskeho parlamentu z 19. mája a 9. júla 2008, ktorým sa uplatňujú vykonávacie pravidlá k štatútu poslancov Európskeho parlamentu (Ú. v. EÚ C 159, 2009, s. 1) vo svojom znení platnom a účinnom po 21. októbri 2010 (Ú. v. EÚ C 283, 2010, s. 9) (ďalej len „vykonávacie pravidlá“) vo svojom článku 68 nazvanom „Vrátenie neoprávnených platieb“ stanovuje:

„1. V prípade sumy vyplatennej podľa týchto vykonávacích pravidiel neoprávnene sa požaduje jej vrátenie. Generálny tajomník dá pokyny na získanie týchto súm späť od príslušného poslanca.

2. Predsedníctvo rozhodne o vrátení súm s ohľadom na efektívny výkon mandátu poslanca a na dobré fungovanie Parlamentu a pred prijatím rozhodnutia [generálny tajomník – *neoficiálny preklad*] vypočúje dotknutého poslanca.

3. Tento článok sa rovnako uplatňuje na bývalých poslancov a na tretie osoby.“

- 13 Hlava III týchto vykonávacích pravidiel nazvaná „Všeobecné a záverečné ustanovenia“ obsahuje kapitolu IV týkajúcu sa „Záverečných ustanovení“. V tejto kapitole IV článok 72 nazvaný „Sťažnosti“ stanovuje:

„1. Každý poslanec, ktorý sa domnieva, že tieto vykonávacie pravidlá boli v jeho prípade uplatnené príslušným oddelením nesprávne, sa môže písomne obrátiť na generálneho tajomníka.

Generálny tajomník vo svojom rozhodnutí o sťažnosti uvedie dôvody svojho rozhodnutia.

2. Ak poslanec nesúhlasí s rozhodnutím generálneho tajomníka, do dvoch mesiacov od oznámenia o rozhodnutí generálneho tajomníka môže požiadať, aby sa vec postúpila kvestorom, ktorí prijímú rozhodnutie po porade s generálnym tajomníkom.

3. Ak jedna zo strán konania o sťažnosti nesúhlasí s rozhodnutím kvestorov, do dvoch mesiacov od oznámenia o tomto rozhodnutí môže požiadať, aby sa vec postúpila Predsedníctvu, ktoré prijme konečné rozhodnutie.

4. Tento článok sa uplatňuje rovnako na právneho nástupcu poslanca, ako aj na bývalých poslancov a ich právnych nástupcov.“

14 Podľa znenia článku 74 vykonávacích pravidiel:

„V súlade s prechodnými ustanoveniami v hlave IV pravidiel PÚVPP strácajú platnosť dňom nadobudnutia účinnosti štatútu.“

Okolnosti predchádzajúce sporu

15 Pán Jean-Charles Marchiani bol v období od 20. júla 1999 do 19. júna 2004 poslancom Parlamentu. V rokoch 2001 až 2004 využíval služby asistentov pani T. a pána T. a v rokoch 2002 až 2004 pani B. Dňa 30. septembra 2004 sudca pre prípravné konanie na Tribunal de grande instance de Paris (Vrchný súd v Paríži, Francúzsko) predsedovi Parlamentu oznámil, že existuje podozrenie, že funkcie, ktoré pani T. a pán T. vykonávali od roku 2001 do roku 2004, v skutočnosti nesúviseli s funkciami asistenta.

16 Generálny tajomník Parlamentu (ďalej len „generálny tajomník“) rozhodnutím zo 4. marca 2009 po kontradiktórnom konaní a po porade s kvestormi, ktorá sa uskutočnila 14. januára 2009, konštatoval, že odvolateľovi bola na základe článku 14 pravidiel VPÚN neoprávnene vyplatená suma 148 160,27 eura, a požiadal povoľujúceho úradníka Parlamentu, aby prijal potrebné opatrenia na vymoženie tejto sumy.

17 V ten istý deň povoľujúci úradník Parlamentu zaslal odvolateľovi oznámenie o dlhu, ktorým ho vyzval, aby vrátil sumu 148 160,27 eura.

18 Európsky úrad pre boj proti podvodom (OLAF) po tom, čo mu generálny tajomník 21. októbra 2008 zaslal spis týkajúci sa predmetných nezrovnalostí, 14. augusta 2009 upovedomil Parlament a odvolateľa o začatí vyšetrovania.

19 Dňa 14. októbra 2011 OLAF po prešetrení veci a vypočutí odvolateľa, ktoré sa uskutočnilo 6. júla 2011, zaslal Parlamentu kópiu svojej záverečnej vyšetrovacej správy (ďalej len „správa OLAF“). V tejto správe sa uvádza, že odvolateľ neoprávnene prijal náhrady za funkcie, ktoré vykonávali pani T., pán T. a pani B., pričom Parlamentu sa odporúča, aby prijal potrebné opatrenia na vymoženie dlžných súm. Dňa 25. októbra 2011 OLAF upovedomil odvolateľa o skončení vyšetrovania.

20 Dňa 28. mája 2013 generálny tajomník na základe správy OLAF-u podľa článku 27 ods. 3 pravidiel VPÚN oznámil odvolateľovi, že má v úmysle pristúpiť k vymáhaniu všetkých súm, ktoré Parlament vyplatil v súvislosti s údajne vykonávanou činnosťou asistentov pani T., pána T. a pani B., a vyzval ho, aby v tejto súvislosti predložil pripomienky.

21 Generálny tajomník vypočul odvolateľa 25. júna 2013. Dňa 27. júna 2013 odvolateľ zaslal generálnemu tajomníkovi zápisnicu o vypočutí. Generálny tajomník sa poradil s kvestormi 2. júla 2013.

- 22 Generálny tajomník sporným rozhodnutím konštatoval, že hoci v rozhodnutí zo 4. marca 2009 bolo uvedené, že sa má vymôcť suma 148 160,27 eura, odvolateľovi bola neoprávnene vyplatená ďalšia suma vo výške 107 694,72 eura, a požiadal povolujujúceho úradníka Parlamentu, aby prijal potrebné opatrenia na vymozenie tejto poslednej uvedenej sumy. Generálny tajomník sa v podstate domnieval, že odvolateľ nepredložil dôkazy, ktoré by umožnili preukázať, že pani T., pán T. a pani B. vykonávali činnosť asistenta.
- 23 V spornom rozhodnutí sa konštatuje, že sumy vyplatené ako príspevok pre asistenta predstavujú spolu 255 854,99 eura, pričom časť tejto celkovej sumy bola predmetom rozhodnutia zo 4. marca 2009, a preto sa v spornom rozhodnutí uvádza, že ďalšia suma vo výške 107 694,72 eura nie je v súlade s pravidlami VPÚN a treba ju vymôcť. Dňa 5. júla 2013 povolujujúci úradník Parlamentu vydal sporné oznámenie o dlhu, ktorým nariadil vymozenie sumy 107 694,72 eura do 31. augusta 2013.

Konanie pred Všeobecným súdom a napadnutý rozsudok

- 24 Odvolateľ návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 3. septembra 2013 podal žalobu, ktorou sa domáhal zrušenia sporného rozhodnutia a sporného oznámenia o dlhu.
- 25 Na podporu svojej žaloby odvolateľ uviedol päť žalobných dôvodov, založených po prvé na porušení konania stanoveného vykonávacími opatreniami, ako aj zásady kontradiktórnosti a zásady rešpektovania práva na obranu, po druhé na nesprávnom uplatnení pravidiel VPÚN, po tretie na nesprávnom posúdení dôkazov, po štvrté na nedostatku nestrannosti generálneho tajomníka a nakoniec po piate na premlčaní súm, ktoré sa majú vymáhať. Vzhľadom na to, že dotknuté sumy sú premlčané a že osoba, ktorá podpísala sporné oznámenie o dlhu, nepreukázala svoje postavenie povolujujúceho úradníka, odvolateľ tiež navrhol, aby Všeobecný súd toto oznámenie o dlhu zrušil.
- 26 Všeobecný súd napadnutým rozsudkom bez toho, aby rozhodol o námietkach neprípustnosti žaloby vznesených Parlamentom, zamietol žalobu odvolateľa vo veci samej.

Návrhy účastníkov odvolacieho konania

- 27 Jean-Charles Marchiani navrhuje, aby Súdny dvor zrušil napadnutý rozsudok.
- 28 Parlament navrhuje, aby Súdny dvor:
- zamietol odvolanie a
 - uložil odvolateľovi povinnosť nahradiť trovy konania.

O odvolaní

- 29 Na podporu svojho odvolania uvádza odvolateľ päť odvolacích dôvodov.
- 30 Parlament sa v prvom rade domnieva, že odvolanie je neprípustné v celom rozsahu. Subsidiárne Parlament uvádza, že dôvody uvedené na podporu odvolania musia byť zamietnuté ako sčasti neprípustné a sčasti nedôvodné.

O prípustnosti odvolania v celom jeho rozsahu

- 31 Parlament namieta neprípustnosť odvolania v celom rozsahu z dôvodu, že odvolateľ sa z podstatnej časti obmedzuje na opätovné uvedenie dôvodov a tvrdení, ktoré už uviedol pred Všeobecným súdom bez toho, aby formuloval argumentáciu, ktorá by sa špecificky dotkla odôvodnenia prijatého Všeobecným súdom v napadnutom rozsudku.
- 32 V tomto ohľade však treba konštatovať, že argumentácia Parlamentu je formulovaná všeobecne a nie je nijako podporená presnou analýzou argumentácie rozvinutej odvolateľom v rámci jeho odvolania.
- 33 Za týchto podmienok treba odmietnuť námietku neprípustnosti v rozsahu, v akom smeruje proti odvolaniu v celom jeho rozsahu.
- 34 Konštatovanie uvedené v predchádzajúcom bode napriek tomu nijako neprejudikuje výsledok preskúmania prípustnosti v rámci oddeleného posúdenia niektorých odvolacích dôvodov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. júla 2013, Francúzsko/Komisia, C-601/11 P, EU:C:2013:465, body 70, 71 a 73).

O prvom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

- 35 Svojím prvým dôvodom, ktorý obsahuje šesť častí, odvolateľ v podstate tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri uplatnení vykonávacích pravidiel, napadnutý rozsudok obsahuje rozporuplné odôvodnenie a nakoniec porušil zásadu rešpektovania práva na obranu.
- 36 Parlament uvádza, že prvá, piata a šiesta časť prvého odvolacieho dôvodu sú neprípustné, keďže týmito časťami sa odvolateľ obmedzuje na opätovné uvedenie argumentácie predloženej pred Všeobecným súdom bež špecifického napadnutia odôvodnenia tohto súdu v napadnutom rozsudku. Pokiaľ ide o zvyšné časti, tento dôvod je sčasti neúčinný a sčasti nedôvodný.

Posúdenie Súdnym dvorom

- 37 Pokiaľ ide o neprípustnosť prvej, piatej a šiestej časti prvého odvolacieho dôvodu, na ktorú poukazuje Parlament, treba pripomenúť, že ak účastník konania napadne výklad alebo uplatnenie práva Únie Všeobecným súdom, v priebehu odvolacieho konania možno opätovne rozobrať právne otázky preskúmané v prvostupňovom konaní. Ak by totiž odvolateľ nemohol založiť svoje odvolanie na dôvodoch a tvrdeniach už použitých pred Všeobecným súdom, predmetné konanie by bolo zbavené časti svojho významu (pozri najmä rozsudok z 21. septembra 2010, Švédsko a i./API a Komisia, C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, EU:C:2010:541, bod 116).
- 38 V predmetnej veci hoci je pravda, že niektoré časti argumentácie rozvinutej odvolateľom v rámci prvého odvolacieho dôvodu nie sú úplne presné, z odvolania jasne vyplýva, že tvrdenia rozvinuté v rámci prvej, piatej a šiestej časti tohto odvolacieho dôvodu majú preukázať, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri uplatnení vykonávacích pravidiel a porušil práva odvolateľa na obranu. Tieto časti sú preto prípustné.
- 39 Prvou časťou svojho prvého odvolacieho dôvodu odvolateľ tvrdí, že Všeobecný súd porušil výslovné znenie článku 68 ods. 3 vykonávacích pravidiel, ktorý spresňuje, že toto ustanovenie sa rovnako uplatňuje na bývalých poslancov a na tretie osoby, keď rozhodol, že tieto vykonávacie opatrenia sa neuplatňovali na konanie o vymáhaní vedené proti odvolateľovi, hoci je nesporné, že je bývalým poslancom.

- 40 V tomto ohľade z článku 68 ods. 1 vykonávacích pravidiel vyplýva, že „v prípade sumy vyplatenej podľa týchto vykonávacích pravidiel neoprávnene sa požaduje jej vrátenie“. Tento odsek tak spresňuje vecnú pôsobnosť tohto článku 68 tým, že ju obmedzuje na vymáhanie zaplatených súm podľa týchto vykonávacích pravidiel. Je pritom nepochybné, že sumy dotknuté v tejto veci boli zaplatené odvolateľovi podľa pravidiel VPÚN a nie podľa vykonávacích pravidiel, ktoré nadobudli účinnosť až po vykonaní sporných platieb. V dôsledku toho Všeobecný súd bez toho, aby sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, vylúčil v bodoch 27 a 28 napadnutého rozsudku uplatniteľnosť článku 68 vykonávacích pravidiel na predmetný prípad, pričom okolnosť, že toto ustanovenie odkazuje na bývalých poslancov, je v tomto ohľade bezvýznamná.
- 41 Okrem toho treba uviesť, že podľa článku 72 ods. 1, 3 a 4 vykonávacích pravidiel má toto ustanovenie za cieľ zaviesť konanie o sťažnostiach umožňujúce generálnemu tajomníkovi prejednať námietky formulované poslancami a bývalými poslancami ako aj ich právnymi nástupcami, pokiaľ ide o správne uplatnenie týchto pravidiel vo vzťahu k týmto osobám. Preto v rozsahu, v akom Všeobecný súd správne rozhodol, že konanie o vrátenie neoprávnených platieb vedené proti odvolateľovi nebolo založené na článku 68 vykonávacích pravidiel, treba dospieť k záveru, že akákoľvek námietka odvolateľa týkajúca sa priebehu tohto konania nemôže byť považovaná za sťažnosť v zmysle tohto článku 72.
- 42 V dôsledku toho sa Všeobecný súd nedopustil nijakého nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 27, 28 a 31 napadnutého rozsudku vylúčil uplatniteľnosť vykonávacích pravidiel na konanie o vymáhaní pohľadávok dotknutých v predmetnej veci.
- 43 Za týchto okolností treba tiež odmietnuť piatu časť tohto odvolacieho dôvodu založenú na nesprávnom právnom posúdení, ktorého sa mal dopustiť Všeobecný súd tým, že dospel k záveru, že sporné rozhodnutie mohlo byť prijaté na základe článkov 78 až 80 nariadenia č. 966/2012, hoci sa mali na konanie o vrátenie neoprávnených platieb vedené proti bývalému poslancovi údajne uplatniť iba vykonávacie pravidlá.
- 44 Totiž samotná okolnosť, že články 78 až 80 nariadenia č. 966/2012 neobsahujú postupy týkajúce sa špecificky konania o vymáhaní pohľadávok od poslancov Európskeho parlamentu, ale týkajú sa stanovenia pohľadávok Únie a povolenia vymáhania pohľadávok, ako uviedol Všeobecný súd v bode 31 napadnutého rozsudku, nemôže mať za následok uplatniteľnosť vykonávacích pravidiel v rozpore s ich vecnou pôsobnosťou.
- 45 Prvú a piatu časť prvého odvolacieho dôvodu preto treba zamietnuť.
- 46 Pokiaľ ide o druhú a štvrtú časť prvého odvolacieho dôvodu, založených na údajnom rozporuplnom odôvodnení napadnutého rozsudku, čo sa týka uplatniteľnosti článku 68 vykonávacích pravidiel, ako aj pravidiel VPÚN v prejednávanej veci, treba konštatovať, že sa zakladajú na nesprávnom výklade napadnutého rozsudku.
- 47 Všeobecný súd totiž v prvom rade po tom, ako v bodoch 27 a 28 napadnutého rozsudku konštatoval, že vykonávacie pravidlá neboli uplatniteľné na konanie vedené proti odvolateľovi, a v bode 29 tohto rozsudku jasne uviedol, že posúdil tvrdenia odvolateľa založené na nesprávnom uplatnení článkov 68 a 72 vykonávacích pravidiel, a to „nezávisle na otázke, či sa má vrátenie neoprávnených platieb vykonať na základe vykonávacích pravidiel“ a „za predpokladu, že by sa uplatnili vykonávacie pravidlá“. Z toho vyplýva, že napadnutý rozsudok Všeobecného súdu neobsahuje rozporuplné odôvodnenie, čo sa týka uplatniteľnosti uvedeného článku 68 v prejednávanej veci, keď pre úplnosť preskúmal porušenie vykonávacích pravidiel.
- 48 Z napadnutého rozsudku v druhom rade vyplýva, že Všeobecný súd v bode 27 uvedeného rozsudku konštatoval, že aj keď zaplatenie dotknutých súm, ku ktorému došlo v období rokov 2001 až 2004, sa uskutočnilo na základe pravidiel VPÚN, tieto pravidlá boli, ako uviedol Všeobecný súd v bode 30 toho istého rozsudku, zrušené ku dňu nadobudnutia účinnosti rozhodnutia Európskeho parlamentu

2005/684/ES, Euratom z 28. septembra 2005, ktorým sa prijíma štatút poslancov Európskeho parlamentu (Ú. v. EÚ, L 262, 2005, s. 1). Za týchto okolností sa Všeobecný súd v bode 31 napadnutého rozsudku správne domnieval, bez toho, aby jeho rozsudok obsahoval akýkoľvek rozpor v tomto ohľade, že konanie o vymáhaní neoprávnene vyplatených súm, v súvislosti s ktorým bolo v roku 2013 prijaté sporné rozhodnutie, nemohlo byť založené na pravidlách VPÚN.

- 49 Keďže Všeobecný súd okrem toho správne rozhodol, ako vyplýva z bodov 40 až 44 tohto rozsudku, že vykonávacie pravidlá neboli na prejednávajúcu vec uplatniteľné, treba tiež konštatovať, že tretia a štvrtá časť prvého odvolacieho dôvodu odvolateľa, v rozsahu, v akom sú založené na nesprávnom výklade vzťahu medzi článkami 68 a 72 uvedených vykonávacích pravidiel, ako aj na skreslení obsahu listu z 27. júna 2013, ktorý mal byť podľa odvolateľa považovaný za sťažnosť v zmysle uvedeného článku 72, smerujú proti doplňujúcemu odôvodneniu napadnutého rozsudku, a preto podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora nemôžu viesť k zrušeniu tohto rozsudku (pozri rozsudky z 21. decembra 2011, Francúzsko/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EÚ:C:2011:853, bod 79, a z 13. februára 2014, Maďarsko/Komisia, C-31/13 P, EÚ:C:2014:70, bod 82).
- 50 S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti treba zamietnuť druhú, tretiu a štvrtú časť prvého odvolacieho dôvodu.
- 51 Nakoniec, pokiaľ ide o šiestu časť tohto odvolacieho dôvodu, ktorá sa týka nesprávneho právneho posúdenia, ktorého sa mal Všeobecný súd dopustiť vo svojom posúdení údajného porušenia práv na obranu odvolateľa zo strany Parlamentu, treba pripomenúť, že zásada dodržiavania práva na obranu v každom konaní vedenom proti osobe, ktoré môže viesť k aktu nepriaznivo zasahujúcemu do jej právneho postavenia, predstavuje všeobecnú zásadu práva Únie, ktorá sa má uplatniť, aj keď neexistuje nijaká špecifická právna úprava týkajúca sa tejto veci. Táto zásada vyžaduje, aby osoby, ktorým sú určené rozhodnutia, ktoré významným spôsobom ovplyvňujú ich záujmy, mohli užitočne vyjadriť svoje stanovisko k skutočnostiam uplatneným v ich neprospech s cieľom odôvodniť tieto rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudky z 12. februára 1992, Holandsko a i./Komisia, C-48/90 a C-66/90, EÚ:C:1992:63, body 44 a 45; z 24. októbra 1996, Komisia/Lisrestal a i., C-32/95 P, EÚ:C:1996:402, bod 30, ako aj z 9. júna 2005, Španielsko/Komisia, C-287/02, EÚ:C:2005:368, bod 37).
- 52 Odvolateľ touto časťou Všeobecnému súdu vytýka, že v bode 37 napadnutého rozsudku nesprávne dospel k záveru, že tým, že jeho list z 27. júna 2013 nebol kvestorom oznámený, neboli dotknuté jeho práva na obranu v rozsahu, v akom títo kvestori vydali svoje stanovisko bez toho, aby poznali postoj odvolateľa.
- 53 V tomto ohľade z bodov 32 až 39 napadnutého rozsudku vyplýva, že Všeobecný súd skúmal, či v prípade neexistencie špecifického konania o vrátenie neoprávnených platieb podľa nariadenia č. 966/2012 boli dodržané práva odvolateľa na obranu v konaní, ktoré viedlo k prijatiu sporného rozhodnutia. Všeobecný súd v bode 33 napadnutého rozsudku konštatoval, bez toho, aby to odvolateľ vo svojom odvolaní spochybnil, že pred prijatím sporného rozhodnutia „generálny tajomník na jednej strane vypočul odvolateľa a na druhej strane konzultoval kvestorov“.
- 54 Odvolateľ ani nepoukazuje na skreslenie skutkového posúdenia, ktoré Všeobecný súd uviedol v bode 36 napadnutého rozsudku, podľa ktorého, na rozdiel od toho, čo tvrdil odvolateľ pred Všeobecným súdom, kvestori v konaní, ktoré viedlo k vydaniu sporného rozhodnutia, nerozhodovali, ale boli iba konzultovaní, pričom ich stanovisko generálneho tajomníka pri prijímaní tohto rozhodnutia nezaväzovalo.
- 55 Okrem toho, ako konštatoval Všeobecný súd v bode 37 napadnutého rozsudku, bez toho, aby toto posúdenie odvolateľ vo svojom odvolaní spochybnil, aj keď Parlament pripustil, že list z 27. júna 2013 nebol kvestorom oznámený, tento list predstavuje iba zápisnicu, ktorú odvolateľ vyhotovil o svojom výsluchu pred generálnym tajomníkom. Vzhľadom na to, že nie sú známe všetky ďalšie okolnosti, ktoré by preukazovali, že pre neoznámenie tohto listu kvestorom v rámci ich konzultácie došlo

k porušeniu požiadaviek, ktoré vyplývajú z dodržiavania práva odvolateľa na obranu, ktoré sú pripomenuté v bode 51 tohto rozsudku, treba dospieť k záveru, že Všeobecný súd správne odmietol tvrdenie odvolateľa založené na porušení jeho práva na obranu. Šiestu časť prvého odvolacieho dôvodu preto treba zamietnuť.

56 V dôsledku toho musí byť prvý odvolací dôvod zamietnutý v celom rozsahu.

O druhom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

57 Odvolateľ svojím druhým odvolacím dôvodom tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že v bode 54 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že dôkazné bremeno týkajúce sa použitia príspevku na asistenta v súlade s pravidlami VPÚN znáša v rámci konania o vymáhaní týchto príspevkov odvolateľ a nie Parlament. Všeobecný súd mal uznať, že vzhľadom na okolnosť, že odvolateľ jednak spĺňal podmienky, ktoré tieto pravidlá stanovujú, pokiaľ ide o priznanie uvedeného príspevku v okamihu, keď oň požiadal, a že sporné rozhodnutie bolo prijaté viac ako deväť rokov po skončení mandátu odvolateľa, dôkazné bremeno znášal Parlament.

58 Parlament tvrdí, že tento odvolací dôvod v rozsahu, v akom je založený na nesprávnom uplatnení pravidiel VPÚN, pokiaľ ide o dôkazné bremeno o riadnom použití príspevkov na asistenta, je neúčinný, keďže smeruje proti doplňujúcemu odôvodneniu napadnutého rozsudku. Parlament považuje tento odvolací dôvod v rozsahu, v akom sa týka porušenia zásady primeranej lehoty vo vzťahu k dôkaznému bremenu, za nedôvodný.

Posúdenie Súdnym dvorom

59 Treba uviesť, že druhý odvolací dôvod v časti, v ktorej je založený na nesprávnom právnom posúdení, ktorého sa mal dopustiť Všeobecný súd, keď v bode 54 napadnutého rozsudku rozhodol, že „je úlohou... odvolateľa, aby predložil dôkazy, ktorými možno spochybníť [sporné] rozhodnutie v časti, v ktorej sa uvádza, že nepredložil nijaký dôkaz, ktorým by mohol preukázať, že dotknutí asistenti vykonávali činnosť asistentov v zmysle článku 14 pravidiel VPÚN“, smeruje proti doplňujúcemu odôvodneniu napadnutého rozsudku. Z tohto bodu 54 totiž vyplýva, že výhrada odvolateľa týkajúca sa dôkazného bremena, ktoré údajne znáša Parlament, bola prvýkrát vznesená pred Všeobecným súdom až v štádiu repliky, a z tohto dôvodu ju Všeobecný súd vyhlásil za neprípustnú.

60 Tento odvolací dôvod teda musí byť podľa judikatúry pripomenutej v bode 49 tohto rozsudku zamietnutý ako neúčinný.

61 Okrem toho v rozsahu, v akom odvolateľ tiež tvrdí, že Všeobecný súd nesprávne uznal rozdelenie dôkazného bremena v prospech Parlamentu, pokiaľ ide o využitie príspevkov na asistenta podľa pravidiel VPÚN, hoci medzi okamihom zániku mandátu poslanca a dňom prijatia sporného rozhodnutia uplynulo dlhé obdobie, treba zdôrazniť, že z prvostupňového spisu vyplýva, že takáto argumentácia nebola pred Všeobecným súdom uplatnená. Toto tvrdenie preto predstavuje novú skutočnosť a musí byť v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora odmietnuté ako neprípustné (rozsudok z 8. marca 2016, Grécko/Komisia, C-431/14 P, EU:C:2016:145, bod 55 a citovaná judikatúra).

62 V dôsledku toho treba druhý odvolací dôvod zamietnuť.

O treťom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

- 63 Svojim tretím odvolacím dôvodom odvolateľ vytýka Všeobecnému súdu po prvé, že porušil zásadu kontradiktórnosti tým, že nerozhodol o porušení článku 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDLP“) napriek tomu, že pre Parlament ako inštitúciu Únie je EDLP záväzný.
- 64 Odvolateľ sa po druhé domnieva, že zásada nestrannosti, ako vyplýva z článku 6 EDLP, má širší dosah než zásada riadnej správy vecí verejných, ktorú Všeobecný súd prijal v napadnutom rozsudku s cieľom vyjadriť sa k zodpovedajúcemu dôvodu vznesenému na podporu žaloby pred súdom. Všeobecný súd preto porušil aj zásadu nestrannosti.
- 65 Parlament sa predovšetkým domnieva, že tretí odvolací dôvod musí byť zamietnutý ako neprípustný, keďže odvolateľ sa obmedzuje na zopakovanie tvrdení, ktoré už uviedol pred Všeobecným súdom. Tento odvolací dôvod je založený na nesprávnom výklade napadnutého rozsudku, keďže Všeobecný súd riadne odôvodnil svoje zamietnutie žalobného dôvodu založeného na údajnej zaujatosti generálneho tajomníka. V každom prípade sa článok 6 EDLP neuplatňuje na konanie pred generálnym tajomníkom.

Posúdenie Súdnym dvorom

- 66 Pokiaľ ide najskôr o tvrdenie Parlamentu, podľa ktorého tretí odvolací dôvod musí byť vyhlásený za neprípustný, treba vzhľadom na judikatúru pripomenutú v bode 37 tohto rozsudku zdôrazniť, že ak účastník konania napadne výklad alebo uplatnenie práva Únie Všeobecným súdom, v priebehu odvolacieho konania možno opätovne rozobrať právne otázky preskúmané v prvostupňovom konaní, inak by bolo odvolacie konanie sčasti zbavené svojho významu. Toto tvrdenie je o to relevantnejšie, ak sa Všeobecnému súdu vytýka, že nesprávne opomenul preskúmať žalobný dôvod odvolateľa (pozri uznesenie z 22. júna 2004, Meyer/Komisia, C-151/03 P, neuverejnené, EU:C:2004:381, bod 50).
- 67 Svojím tretím odvolacím dôvodom pritom odvolateľ Všeobecnému súdu vytýka, že opomenul rozhodnúť o jeho tvrdení založenom na porušení článku 6 EDLP v prejednávanej veci. Tretí odvolací dôvod je preto prípustný.
- 68 V tejto súvislosti treba uviesť, že odvolateľ v skutočnosti tvrdí, podľa ktorého sa Všeobecný súd nevyjadril k výhrade založenej na článku 6 EDLP, Všeobecnému súdu vytýka, že v rámci preskúmania výhrady založenej na porušení zásady nestrannosti nerozhodol o jeho tvrdení, ktoré bolo formulované prvýkrát v štádiu repliky, podľa ktorého je táto zásada zakotvená tiež v uvedenom článku 6, ktorý je záväzný pre Parlament ako inštitúciu Únie.
- 69 Z ustálenej judikatúry však vyplýva, že povinnosť Všeobecného súdu odôvodniť svoje rozhodnutia v sebe nezahŕňa, že je povinný podrobne odpovedať na každé uvedené tvrdenie (pozri rozsudok z 9. septembra 2008, FIAMM a i./Rada a Komisia, C-120/06 P a C-121/06 P, EU:C:2008:476, bod 91, ako aj uznesenie z 29. októbra 2009, Portela/Komisia, C-85/09 P, neuverejnené, EU:C:2009:685, bod 31). Odôvodnenie prijaté Všeobecným súdom teda môže byť implicitné za podmienky, že dotknutým osobám umožňuje oboznámiť sa s dôvodmi rozhodnutia Všeobecného súdu, a Súdnemu dvoru umožňuje disponovať dostatkom podkladov na vykonanie jeho preskúmania (pozri najmä rozsudky z 22. mája 2008, Evonik Degussa/Komisia, C-266/06 P, EU:C:2008:295, bod 103, a z 8. marca 2016, Grécko/Komisia, C-431/14 P, EU:C:2016:145, bod 38).

- 70 Vzhľadom na túto judikatúru treba konštatovať, že aj keď sa Všeobecný súd v bodoch 63 až 68 napadnutého rozsudku výslovne nevyjadril k článku 6 EDLP, z odôvodnenia prijatého Všeobecným súdom však jasne vyplýva, že k výhrade založenej na zásade nestrannosti stanovisko zaujal tým, že ju zamietol odôvodnením, ktoré odvolateľovi umožňuje pochopiť dôvody jeho rozhodnutia a Súdnemu dvoru vykonať jeho preskúmanie. V tomto ohľade Všeobecný súd najmä v bode 63 napadnutého rozsudku uviedol, že podľa zásady riadnej správy vecí verejných, uplatniteľnej na všetky inštitúcie Únie, má každá inštitúcia povinnosť nestranne posúdiť všetky relevantné dôkazy prejednávanej veci. V bode 64 tohto rozsudku okrem toho Všeobecný súd uviedol, že generálny tajomník musí zložiť pred predsedníctvom Parlamentu slávnostný sľub, že bude vykonávať svoju funkciu nestranne a podľa svojho najlepšieho vedomia. V bodoch 65 až 68 uvedeného rozsudku Všeobecný súd ďalej po podrobnom preskúmaní rozhodol, že generálny tajomník túto povinnosť pri prijímaní sporného rozhodnutia neporušil. V bodoch 63 až 68 napadnutého rozsudku tak Všeobecný súd rozhodol o výhrade odvolateľa založenej na porušení zásady nestrannosti.
- 71 Okrem toho bez toho, aby bolo nevyhnutné vyjadriť sa k otázke, či sa článok 6 EDLP uplatní na administratívny postup týkajúci sa vrátenia neoprávnených platieb vedený Parlamentom, treba uviesť, že, v rozsahu, v akom sa odvolateľ obmedzuje na tvrdenie, že zásada nestrannosti, ako vyplýva z tohto ustanovenia, má širší dosah než v kontexte zásady riadnej správy vecí verejných, napriek tomu neuvádza nijaký právny argument umožňujúci spochybniť zistenia Všeobecného súdu nachádzajúce sa v bodoch 63 až 68 napadnutého rozsudku.
- 72 V dôsledku toho toto tvrdenie musí byť odmietnuté ako neprípustné podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora, podľa ktorej v odvolaní musí byť presne uvedené, ktoré časti rozsudku, ktorého zrušenie sa navrhuje, sa napádajú, ako aj právne argumenty, ktoré tento návrh osobitným spôsobom podporujú (rozsudky z 11. apríla 2013, *Mindo/Komisia*, C-652/11 P, EU:C:2013:229, bod 21, ako aj z 3. októbra 2013, *Inuit Tapiriit Kanatami a i./Parlament a Rada*, C-583/11 P, EU:C:2013:625, bod 46).
- 73 Tretí odvolací dôvod vznesený na podporu odvolania odvolateľa musí byť preto zamietnutý.

O štvrtom odvolacom dôvode

- 74 Svojím štvrtým odvolacím dôvodom odvolateľ tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že vymáhanie neoprávnene vyplatených súm nebolo premlčané. Tento odvolací dôvod sa delí na štyri časti. Najskôr treba preskúmať tretiu časť tohto odvolacieho dôvodu a jeho prvú a druhú časť spoločne.

O tretej časti štvrtého odvolacieho dôvodu

– Argumentácia účastníkov konania

- 75 Treťou časťou štvrtého odvolacieho dôvodu odvolateľ Všeobecnému súdu vytýka, že porušil zásadu ochrany legitímnej dôvery, keď rozhodol, že odvolateľ sa nemohol domnievať, že sa od neho nebude požadovať, aby vrátil sumy, ktoré mu boli vyplatené ako príspevky na asistenta, vzhľadom na dĺžku obdobia, ktoré uplynulo medzi okamihom ich vyplatenia a dátumom prijatia sporného rozhodnutia.
- 76 Parlament spochybňuje argumentáciu odvolateľa.

– Posúdenie Súdnym dvorom

- 77 Treba pripomenúť, že právo odvolávať sa na zásadu ochrany legitímnej dôvery predpokladá, že dotknutej osobe boli príslušnými orgánmi Únie poskytnuté konkrétne, nepodmienené a zhodujúce sa ubezpečenia z oprávnených a dôveryhodných zdrojov (pozri najmä rozsudky z 22. júna 2006, Belgicko a Forum 187/Komisia, C-182/03 a C-217/03, EU:C:2006:416, bod 147, ako aj zo 7. apríla 2011, Grécko/Komisia, C-321/09 P, EU:C:2011:218, bod 45).
- 78 Všeobecný súd v tejto súvislosti v bode 80 napadnutého rozsudku rozhodol, že odvolateľ nepredložil nijaké tvrdenie, na základe ktorého by bolo možné s ohľadom na okolnosti prejednávanej veci dospieť k záveru, že mohol nadobudnúť legitímnu dôveru v skutočnosť, že dotknuté sumy nemohli byť vymáhané. Všeobecný súd okrem toho uvádza, že okolnosti, ktoré má k dispozícii, týkajúce sa priebehu konania vedeného proti odvolateľovi, vylučovali vznik takejto dôvery na strane odvolateľa, a to napriek dlhému obdobiu, ktoré uplynulo od skutočností, ktoré viedli k prijatiu sporného rozhodnutia.
- 79 S ohľadom na judikatúru pripomenutú v bode 77 tohto rozsudku tak treba uviesť, že Všeobecný súd správne rozhodol, že k vzniku legitímnej dôvery odvolateľa týkajúcej sa skutočnosti, že od neho dotknuté sumy nebudú vymáhané, nemôže dôjsť iba na základe jedinej okolnosti, ktorou je uplynutie dlhého obdobia medzi okamihom vyplatenia týchto súm a dátumom prijatia sporného rozhodnutia.
- 80 V dôsledku toho je opodstatnené sa domnievať, že Všeobecný súd správne zamietol výhradu odvolateľa založenú na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery.
- 81 Z toho vyplýva, že tretia časť štvrtého žalobného dôvodu je nedôvodná.

O prvej a druhej časti štvrtého odvolacieho dôvodu

– Argumentácia účastníkov konania

- 82 Prvou časťou štvrtého odvolacieho dôvodu odvolateľ tvrdí, že Všeobecný súd porušil nariadenie č. 1605/2002 a nariadenie č. 478/2007, keď rozhodol, že sumy vymáhané na základe sporného rozhodnutia neboli premlčané, hoci mal uznať, že sumy vyplatené v priebehu roka 2001 a na začiatku roka 2002 boli vzhľadom na uplatnenie päťročnej premlčacej lehoty, ktorá je stanovená v nariadení č. 1605/2002, premlčané v roku 2007. Pokiaľ ide o sumy vyplatené v priebehu druhej polovice roka 2002 až do roku 2004, nemohla byť premlčacia lehota prerušená nadobudnutím účinnosti nariadenia č. 478/2007, ktoré stanovuje, že päťročná premlčacia lehota začne plynúť od momentu uplynutia konečného termínu oznámeného dlžníkovi v oznámení o dlhu, keďže v prejednávanej veci Parlament v priebehu zostávajúcej premlčacej lehoty nevydal nijaké oznámenie o dlhu.
- 83 Druhou časťou tohto štvrtého odvolacieho dôvodu odvolateľ tvrdí, že Všeobecný súd porušil zásadu zákazu retroaktivity, keď zamietol jeho argumentáciu, podľa ktorej sporné oznámenie o dlhu, ktoré bolo prijaté na základe delegovaného nariadenia č. 1268/2012, nemohlo mať za následok nové plynutie premlčacích lehôt, ktoré uplynuli v roku 2009.
- 84 Parlament spochybňuje argumentáciu odvolateľa.

– Posúdenie Súdny dvorom

- 85 Prvou a druhou časťou štvrtého odvolacieho dôvodu odvolateľ tvrdí, že právna úprava Únie, ktorá bola účinná ku dňu vyplatenia sporných súm, stanovovala päťročnú premlčaciu lehotu pre pohľadávky voči tretím osobám, a že pravidlo, ktoré sa týka začiatku plynutia tejto lehoty, podľa ktorého je začiatkom plynutia dátum uvedený v oznámení o dlhu, bolo prijaté až v priebehu roka 2007.
- 86 V tejto súvislosti treba uviesť, že Súdny dvor už spresnil, že na článok 73a nariadenia č. 1605/2002, ktoré stanovovalo päťročnú premlčaciu lehotu pre pohľadávky Únie, sa nemožno úspešne odvolávať bez jeho vykonávacích predpisov s cieľom určiť, že pohľadávka Únie bola premlčaná (pozri rozsudok z 13. novembra 2014, Nencini/Parlament, C-447/13 P, EU:C:2014:2372, body 43 a 44).
- 87 Tento článok 73a, ktorý sa má vykladať v spojení s vykonávacími pravidlami, ktoré sú stanovené v článku 85b nariadenia č. 2342/2002, preto stanovuje päťročnú premlčaciu lehotu, ktorá umožňuje inštitúciám Únie vymáhanie pohľadávok Únie voči tretím osobám, pričom začiatok plynutia tejto lehoty je stanovený na moment uplynutia konečného termínu oznámeného dlžníkovi v oznámení o dlhu (pozri rozsudok z 13. novembra 2014, Nencini/Parlament, C-447/13 P, EU:C:2014:2372, body 45 a 46).
- 88 Tento výklad platí aj pre článok 81 nariadenia č. 966/2012 a pre článok 93 delegovaného nariadenia č. 1268/2012, účinných ku dňu prijatia sporného rozhodnutia, keďže tieto ustanovenia v podstate zodpovedajú článku 73a nariadenia č. 1605/2002 a článku 85b nariadenia č. 2342/2002.
- 89 Na rozdiel od toho, čo zrejme uvádza odvolateľ, tieto ustanovenia nestanovovali nijakú lehotu, v ktorej by muselo byť oznámenie o dlhu oznámené dlžníkovi od dňa vzniku dotknutej pohľadávky (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. novembra 2014, Nencini/Parlament, C-447/13 P, EU:C:2014:2372, bod 47). Z toho vyplýva, že Všeobecný súd sa správne domnieval, že pohľadávky dotknuté sporným rozhodnutím neboli premlčané a že sporné rozhodnutie nebolo prijaté v rozpore so zásadou zákazu retroaktivity.
- 90 Za týchto okolností treba zamietnuť prvú a druhú časť štvrtého odvolacieho dôvodu ako nedôvodné.

O štvrtej časti štvrtého odvolacieho dôvodu

– Argumentácia účastníkov konania

- 91 Štvrtou časťou štvrtého odvolacieho dôvodu odvolateľ Všeobecnému súdu vytýka, že porušil pôsobnosť zásady primeranej lehoty, pretože nezohľadnil všetky relevantné okolnosti veci. Odvolateľ sa domnieva, že Všeobecný súd mal vzhľadom na výšku dotknutých súm, malú zložitost veci, ako aj príkladné správanie odvolateľa uznať, že lehota takmer desať rokov, ktorá uplynula medzi koncom mandátu odvolateľa a prijatím sporného rozhodnutia Parlamentom, je neprimeraná.
- 92 Parlament sa predovšetkým domnieva, že Všeobecný súd nemal v tejto veci povinnosť preskúmať porušenie primeranej lehoty, keďže odvolateľ pred Všeobecným súdom toto porušenie neuplatňoval. Ak sa však malo dospieť k záveru, že Všeobecný súd prejednal bez návrhu žalobný dôvod založený na porušení primeranej lehoty, tento súd by sa tým dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keďže tento dôvod nepatrí do kategórie dôvodov, ktoré Všeobecný súd môže alebo musí prejednať bez návrhu. Všeobecný súd by mal v každom prípade vyzvať účastníkov konania, aby predložili svoje pripomienky v tomto ohľade. Za týchto okolností Parlament žiada Súdny dvor, aby nahradil odôvodnenie napadnutého rozsudku.
- 93 Subsidiárne sa Parlament domnieva, že zásada primeranej lehoty nebola Všeobecným súdom porušená.

– Posúdenie Súdny dvorom

- 94 Treba uviesť, že Súdny dvor už rozhodol, že dodržanie premlčacej lehoty nemôže súd Únie preskúmať bez návrhu, ale že musí naň dotknutý účastník konania poukázať (rozsudok z 8. novembra 2012, *Evropaïki Dynamiki/Komisia*, C-469/11 P, EU:C:2012:705, bod 51 a citovaná judikatúra). V prejednávanej veci je nepochybné, že odvolateľ výslovne uplatnil pred Všeobecným súdom výhradu založenú na oneskorení konaní Parlamentu, pokiaľ ide o stanovenie pohľadávky, ktoré je v rozpore s ustanoveniami nariadení č. 1605/2002 a č. 2342/2002, ktorú upravujú pravidlá týkajúce sa premlčania uplatniteľné na pohľadávky Únie voči tretím osobám.
- 95 V tomto kontexte Všeobecný súd, ako vyplýva z bodu 89 tohto rozsudku, správne rozhodol, že nijaké ustanovenie práva Únie nevymedzuje lehotu, v ktorej musí byť oznámenie o dlhu, teda akt, ktorým sa dlžníkovi oznámi stanovenie pohľadávky inštitúciou Únie, tomuto dlžníkovi doručené.
- 96 Z judikatúry Súdneho dvora však vyplýva, že za takýchto okolností si požiadavka právnej istoty vyžaduje, aby inštitúcie Únie svoje právomoci vykonávali v primeranej lehote (pozri v tomto zmysle rozsudky z 24. septembra 2002, *Falck a Acciaierie di Bolzano/Komisia*, C-74/00 P a C-75/00 P, EU:C:2002:524, body 139 až 141 a citovanú judikatúru; z 28. februára 2013, *Preskúmanie Arango Jaramillo a i./EIB*, C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, bod 28, ako aj z 13. novembra 2014, *Nencini/Parlament*, C-447/13 P, EU:C:2014:2372, body 47 a 48), ako tiež uviedol Všeobecný súd v bode 81 napadnutého rozsudku.
- 97 Z toho vyplýva, že Všeobecný súd sa v bodoch 81 až 87 napadnutého rozsudku vzhľadom na neexistenciu právnej úpravy v uplatniteľných ustanoveniach a s ohľadom na okolnosti prejednávanej veci správne vyjadril k tvrdeniam odvolateľa založeným na oneskorení konaní Parlamentu, pokiaľ ide o stanovenie pohľadávok, ktoré Parlament voči odvolateľovi uplatňoval, tiež z hľadiska zásady primeranej lehoty.
- 98 V dôsledku toho treba zamietnuť námietky Parlamentu uvedené v bode 92 tohto rozsudku a preskúmať dôvodnosť štvrtej časti štvrtého odvolacieho dôvodu odvolateľa, v ktorom tento posledný uvedený Všeobecnému súdu vytýka, že nesprávne zohľadnil rozsah zásady primeranej lehoty.
- 99 V tomto ohľade treba uviesť, že primeranosť lehoty musí byť posúdená v závislosti od všetkých okolností každej veci a najmä od významu sporu pre dotknutú osobu, zložitosti veci a rôznych procesných štádií, ktoré inštitúcia Únie vykonala, ako aj od správania účastníkov konania v priebehu konania (pozri v tomto zmysle rozsudky z 15. júla 2004, *Španielsko/Komisia*, C-501/00, EU:C:2004:438, bod 53; zo 7. apríla 2011, *Grécko/Komisia*, C-321/09 P, EU:C:2011:218, bod 34, ako aj z 28. februára 2013, *Preskúmanie Arango Jaramillo a i./EIB*, C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, bod 28 a citovanú judikatúru).
- 100 Totiž primeranosť lehoty nemôže byť stanovená s odkazom na presnú maximálnu dĺžku určenú abstraktným spôsobom (rozsudky zo 7. apríla 2011, *Grécko/Komisia*, C-321/09 P, EU:C:2011:218, bod 33, ako aj z 28. februára 2013, *Preskúmanie Arango Jaramillo a i./EIB*, C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, body 29 a 30).
- 101 Pokiaľ ide o osobitný kontext predmetného prípadu, Súdny dvor už spresnil, že cieľom článku 73a nariadenia č. 1605/2002, ktorý v podstate zodpovedá článku 81 nariadenia č. 966/2012, je časovo obmedziť možnosť vymáhať pohľadávky Únie voči tretím stranám s cieľom vyhovieť zásade riadneho finančného hospodárenia, a tento článok v tomto zmysle stanovuje lehotu piatich rokov, a že článok 85b nariadenia č. 2342/2002, ktorý zodpovedá článku 93 ods. 1 delegovaného nariadenia č. 1268/2012, stanovuje, že táto lehota začína plynúť od momentu uplynutia konečného termínu oznámeného odvolateľovi v oznámení o dlhu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. novembra 2014, *Nencini/Parlament*, C-447/13 P, EU:C:2014:2372, bod 45).

- 102 S ohľadom na tento článok 73a sa rozhodlo, že vzhľadom na neexistenciu právnej úpravy v uplatniteľných ustanoveniach, pokiaľ ide o lehotu na doručenie oznámenia o dlhu inštitúciou Únie, táto lehota sa musí v zásade považovať za neprimeranú, ak sa toto doručenie vykoná po uplynutí doby piatich rokov od momentu, keď si inštitúcia mohla za normálnych okolností svoju pohľadávku uplatniť (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. novembra 2014, Nencini/Parlament, C-447/13 P, EU:C:2014:2372, body 48 a 49).
- 103 V tejto súvislosti sa treba domnievať, že s ohľadom na článok 78 ods. 1 a 2 nariadenia č. 966/2012, ako aj na články 81 a 82 delegovaného nariadenia č. 1268/2012 môže inštitúcia Únie za normálnych okolností svoju pohľadávku uplatniť od okamihu, keď má táto inštitúcia k dispozícii podklady, ktoré umožňujú identifikovať danú pohľadávku ako oprávnenú, so stanovenou výškou a splatnú, alebo mohla mať takéto podklady k dispozícii, ak by konala s požadovanou starostlivosťou.
- 104 V tomto kontexte treba spresniť, že doba viac ako päť rokov, ktorá uplynula medzi dátumom, ku ktorému by inštitúcia Únie mohla za normálnych okolností svoju pohľadávku uplatniť, a dňom doručenia oznámenia o dlhu, nemôže automaticky spôsobiť porušenie zásady primeranej lehoty. S ohľadom na judikatúru pripomenutú v bode 99 tohto rozsudku treba totiž tiež overiť, či možno takúto dobu vysvetliť konkrétnymi okolnosťami prejednávanej veci.
- 105 Súdny dvor, ako je uvedené v bode 49 rozsudku z 13. novembra 2014, Nencini/Parlament (C-447/13 P, EU:C:2014:2372), tak odkazuje na päťročnú lehotu, ktorej sa tento bod týka, nie ako na maximálnu dĺžku, pri ktorej prekročení muselo byť doručenie oznámenia o dlhu inštitúciou dlžníkovi nezávisle na okolnostiach prejednávanej veci považované za vykonané nevyhnutne v neprimeranej lehote, ale na podporu vyvrátenia domnienky uvedenej v bode 102 tohto rozsudku.
- 106 Rovnako tak doručenie takéhoto oznámenia o dlhu v lehote kratšej ako päť rokov vo veci s nižšou zložitou, ktorej význam je pre dlžníka dôležitý alebo v ktorej si inštitúcia Únie nesplnila svoju povinnosť náležitej starostlivosti, najmä pokiaľ ide o získanie podkladov, ktoré jej umožňujú stanoviť pohľadávku ako oprávnenú, so stanovenou výškou a splatnú, by nemuselo zodpovedať požiadavkám zásady primeranej lehoty. Za takéhoto predpokladu by bolo úlohou dlžníka predložiť dôkaz o neprimeranosti takejto lehoty kratšej ako päť rokov.
- 107 V predmetnej veci sa Parlament sporným rozhodnutím snaží o to, aby od dlžníka vymohol dodatočnú sumu, ktorú dlžníkovi zaplatil ako príspevok na asistenta, ktorá dopĺňala sumu, ktorá bola vymáhaná na základe rozhodnutia generálneho tajomníka o žiadosti o vrátenie zo 4. marca 2009. Táto žiadosť o dodatočné vrátenie bola prijatá po tom, čo OLAF predložil 14. októbra 2011 záverečnú správu, z ktorej vyplýva, že žiadny z troch asistentov odvolateľa nevykonával činnosti asistenta. Za týchto okolností sa treba domnievať, že Parlament v prejednávanej veci mal možnosť uplatniť pohľadávku v zmysle spresnenom v bode 103 tohto rozsudku ku dňu predloženia tejto správy. Keďže Parlament vydal sporné oznámenie o dlhu 5. júla 2013, nemožno lehotu, v ktorej Parlament doručil toto oznámenie odvolateľovi, považovať za neprimeranú.
- 108 V dôsledku toho v súlade s judikatúrou pripomenutou v bode 99 tohto rozsudku Všeobecný súd mohol bez toho, aby sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, rozhodnúť, že Parlament prijatím sporného rozhodnutia a sporného oznámenia o dlhu neporušil povinnosti, ktoré mu vyplývali zo zásady primeranej lehoty, s ohľadom na okolnosti veci, najmä na okolnosti týkajúce sa správania a náležitej starostlivosti inštitúcie Únie v rámci vedenia konania, ktoré viedlo k prijatiu tohto rozhodnutia a tohto oznámenia.
- 109 Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je štvrtá časť štvrtého odvolacieho dôvodu uvedeného odvolateľom na podporu jeho odvolania nedôvodná.
- 110 Štvrtý odvolací dôvod treba v dôsledku toho zamietnuť v celom rozsahu.

O piatom odvolacom dôvode

- 111 Piatym odvolacím dôvodom odvolateľ Všeobecnému súdu vytýka, že zamietol jeho návrh o neplatnosť sporného oznámenia o dlhu, hoci mal uznať, že sumy vymáhané sporným rozhodnutím sú premlčané, a v dôsledku toho mal toto oznámenie zrušiť.
- 112 Parlament uvádza, že tvrdenia, ktoré odvolateľ v rámci tohto odvolacieho dôvodu rozvíja, sú iba zopakovaním tvrdení predložených pred Všeobecným súdom. V každom prípade je opodstatnené ich zamietnuť, pretože odvolateľ nesprávne tvrdil, že vymáhanie súm dotknutých sporným rozhodnutím je premlčané.
- 113 Pokiaľ ide o piaty odvolací dôvod, stačí uviesť, že zamietnutie štvrtého odvolacieho dôvodu založeného na porušení pravidiel o premlčaní a zásady primeranej lehoty vo svojom dôsledku znamená, že treba z tých istých dôvodov zamietnuť aj piaty odvolací dôvod.
- 114 Keďže žiaden z odvolacích dôvodov nemôže byť prijatý, odvolanie musí byť v celom rozsahu zamietnuté.

O trovách

- 115 Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora ak odvolanie nie je dôvodné, Súdny dvor rozhodne aj o trovách konania.
- 116 Podľa článku 138 ods. 1 toho istého rokovacieho poriadku uplatniteľného na základe článku 184 ods. 1 tohto poriadku na konanie o odvolaní účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.
- 117 Keďže odvolateľ nemal úspech vo svojich dôvodoch a Parlament navrhol, aby bola odvolateľovi uložená povinnosť nahradiť trovy konania, je opodstatnené uložiť mu povinnosť nahradiť trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol a vyhlásil:

1. Odvolanie sa zamieta.

2. Jean-Charles Marchiani je povinný nahradiť trovy konania.

Podpisy